## Več o Lorberju

O Jakobu Lorberju ni mogoče povedati veliko. Preroki in Božji odposlanci so vedno zelo navadni ljudje. Da bi že na samem začetku izključili kakršno koli trditev o osebnih zaslugah omenimo, da je Jakob Boehme, nemški mistik, nekoč rekel: »Gospod včasih uporabi zelo nepomembne ljudi, ko razkriva svoje skrivnosti, da bi bilo še bolj jasno, da izvirajo izključno iz njegove roke.« »Ne bi mogel storiti tega,« je nadaljeval Boehme, »če ne bi preprosto zapisal tisto, kar sem prejel od duha.« (1*)

Te besede Jakoba Boehmeja v vseh pogledih veljajo tudi za Jakoba Lorberja. Iz kratke biografije, ki jo je napisal von Leitner, vemo, da je bil Lorber preprost, nekompliciran in neškodljiv človek. Prihajal je iz kmečke družine, ki je živela v Kaniži (Kanischi), majhni vasi v vinorodni regiji ob reki Dravi, blizu Maribora (Marburg), mesta v Spodnji Štajerski, ki je danes del Slovenije. Tam se je Jakob Lorber rodil 22. julija 1800. Obiskoval je učiteljsko akademijo in najprej postal vaški učitelj, vendar je to dejavnost prekinil, da bi pet let obiskoval gimnazijo in nato tečaj za srednješolske učitelje. Uspešno je opravil izpit in prejel dobro spričevalo, vendar ni mogel takoj dobiti službe na srednji šoli. Verjetno je prav to vplivalo na njegovo odločitev, da spremeni poklic in izkoristi svoj glasbeni talent. Po končanem izobraževanju je igral kot solist na koncertih in poročal o opernih in koncertnih predstavah za provincialne časopise. Njegovo poznanstvo s svetovno znanim virtuozom na violini Paganinijem – pri katerem je tudi prejemal lekcije, da bi izboljšal svoje znanje – je očitno okrepilo njegov sloves in kot violinist je imel koncert v slavni milanski operni hiši La Scala.

Do konca življenja je ohranjal tesno prijateljstvo z direktorjem Štajerskega glasbenega društva Anselmom Huettenbrennerjem in njegovim bratom Andreasom Huettenbrennerjem, ki je bil župan Graza. Anselm Huettenbrenner je bil prijatelj Franza Schuberta. Brez dvoma je bilo zaradi Huettenbrennerjevega ugleda in povezav Lorberju leta 1840 ponujeno mesto pomočnika glasbenega direktorja gledališče v Trstu. Kot že omenjeno, je Lorber to priložnost zavrnil, saj je menil, da naloga, ki mu jo je glas dal 15. marca 1840, ni združljiva z obveznostmi takšnega položaja. Odločil se je za samostojno življenje in upokojitev, kjer je bil materialni dobiček skromen. Od takrat naprej je bilo njegovo zunanje delo omejeno na poučevanje glasbe otrokom v Gradcu. Edina zabava so bili večeri, ko se je srečeval s prijatelji na pogovoru in pijači. Kot piše von Leitner, je bil reven človek, vendar velikodušen, kolikor so mu to dopuščala sredstva. V zadnjih letih svojega življenja se je njegovo fizično stanje stalno slabšalo, finančno stanje pa je postalo negotovo, tako da so morali njegovi prijatelji poskrbeti za njegove najnujnejše.

Notranji glas je Lorberju povedal, da bo prišel čas, ko bo vse, kar je zapisal, natisnjeno in v danem trenutku tudi predstavljeno človeštvu. Medtem ko je bil še živ, je bilo natisnjenih le nekaj strani, ki so bile objavljene brez navedbe njegovega imena.

Lorber mnogih stvari, ki so mu bile povedane ni mogel razumeti, in takrat še ni bilo nikogar, ki bi mu lahko razložil izjave v zvezi z atomi, elementarnimi delci itd. Vendar

je bil popolnoma prepričan, da bo vse dobilo smisel in da bodo poznejše generacije zagotovo razumele in bile presenečene, ko bodo izvedele, kaj je bilo zapisano.

V malo več kot dveh desetletjih je Jakob Lorber na papir prenesel monumentalno delo, ki omogoča globok vpogled v stvarjenje in Božji načrt za odrešitev, poleg tega pa dopolnjuje evangelije z zelo poučnimi dodatki. Vendar je sam ostal popolnoma v ozadju. Kot je rekel Joachim iz Fiore, vse velike stvari nastanejo v samoti. Zdi se, da je bila le ena priložnost, ko je novica o njegovih dejavnostih dosegla ljudi zunaj njegovega kroga, saj je prejel opozorilo, da namerava policija preiskati hišo. Njegovi prijatelji so rokopise odstranili iz njegove sobe, da bi jih varno shranili. Vendar pa preiskava ni nikoli potekala in do njegove smrti se nihče ni menil zanj. Več let – tudi po njegovi smrti – so bili rokopisi shranjeni na skrivnem mestu. V tistih časih jih v Avstriji ni bilo mogoče objaviti, zato so bili kasneje objavljeni v Nemčiji. Šele leta 1877 so bili natisnjeni vsi zvezki, razen dveh.

Kmalu po tem, ko je dobil prvo narekovano gradivo, je Lorber prijateljem povedal, da je slišal glas in da je dobil nalogo, da zabeleži razodetje iz nadnaravnega sveta. Ko so drugi to slišali so bili zaskrbljeni, saj so mislili, da so to znaki razvijajoče se duševne bolezni. Von Leitner je prevzel odgovornost in Lorberja obiskoval skoraj vsak dan ter ga opazoval, ko je vsakokrat pisal po več ur. Drugi prijatelji so bili sumničavi in so ga včasih prosili, naj jim narekuje, kar je slišal. Vse se jim je zdelo še bolj čudno, ker so dobro vedeli, da te napisane besede v nobenem primeru ne morejo izvirati iz Lorberjevega lastnega uma.

Žena enega od njegovih prijateljev je mislila, da pozna odgovor na uganko. Bila je prepričana, da Lorber te stvari, za katere se po njenem mnenju pretvarja, da jih sliši, jemlje iz knjig in se jih nauči na pamet. Ni se trudila skrivati svojega preziranja do drugih, ki bi po njenem mnenju to očitno že zdavnaj morali videti. Ob naslednjem obisku je bila tudi ona prisotna v Lorberjevi sobi. Komaj potem, ko je Lorber zapustil sobo, je pohitela k omari, v kateri je hranil perilo in oblačila, da bi poiskala znanstvene knjige. Na njeno presenečenje je našla le eno knjigo – Biblijo.

(1*) Cheney, Sheldon: Of mysric life, Wiesbaden 1949, p. 305

Kurt Eggenstein